

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Cienădiei 3.

Se prenumerează și la poște și la librării.

În București

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Sibiu, 11 Ianuarie st. v.

(Δ) Nu numai în presă, ci și în parlament concetățenilor nostri maghiari le place a se ocupa cu puterea armată a monarhiei. Puterea armată pentru dînsii este un obiect de predilecție. Nu mai încapă îndoială, că predilecțiunea aceasta va fi jucat un rol mare și va fi contribuit mult, ca și cu ocaziunea desbaterii bugetului din resortul ministerului ung. de honveți, corifeii parlamentari în mod demonstrativ să se ocupe cu obiectul acesta. Discursuri considerabile au fost consacrate în casa deputaților din Budapesta puterii armate.

În sine luat lucrul, ocuparea cu puterea armată nu ar fi nici o scădere. Dimpotrivă, o dovadă de sentimente patriotice.

Puterea armată este icoana cea mai fidelă a puterii de viață a unui stat, a unei monarhii, este puterea de viață însăși. A se ocupa dar, și încă cu predilecție, de puterea armată, între împregiurări, este ca și când cineva se ocupă cu promovarea vitalității statului sau monarhiei, din care face parte.

Ar trebui dar să aprobăm și să aplaudăm interesul cel viu demonstrat din partea corifeilor din parlamentul maghiar și să recomandăm tuturor compatrioților nostri să se spriginească și să imiteze pe toți cei ce se ocupă cu puterea armată.

Este însă ceva ce cu toate acestea ne pune pe gânduri, când îi vedem pe corifeii concetățenilor nostri ocupându-se cu puterea armată. Nu ne place și nu ne poate plăce modul, cum se ocupă dînsii de puterea armată. Și pe aceasta o consideră de un domen, care după părerea dînsilor ar trebui să fie domen exclusiv al Maghiarilor sau cel puțin să fie pus la dispozițiunea exclusivă a concetățenilor maghiari.

Cine a urmărit cu atenție desbaterile bugetului din casa deputaților din Budapesta, se va fi convins, că nu exagerăm. Mai curînd ni-s'ar pute obiecționa, că ținem prea puțin. Căci este faptă, că a fost vorba, și încă serioasă vorbă, și de maghiarizarea acelei părți din puterea armată, care nu e honveșime și care este parte întregitoare a armatei comune, recrutată de pe teritoriul coroanei ungurești.

Este aceeași tendință la concetățenii maghiari față cu puterea armată, care este față cu administrațiunea politică, față cu justiția, față cu finanțele și față cu instrucțiunea: „să maghiarizăm!”

Ca și celelalte, așa și puterea armată ar fi un obiect de interes pentru o polemică. Argumente de greu s'ar pute aduce în luptă pentru combaterea modului greșit al concetățenilor maghiari în ceea ce privește puterea armată.

Însă noi din cauza puterii armate n'avem de gând să intrăm în nici un fel de polemică cu corifeii concetățenilor nostri maghiari.

Temperamentul lor, agitat și prin norocul, de care încă se bucură, nu le permite să fie destul de calmi pentru o discuțiune polemică asupra unor obiecte de mai puțină importanță și mai secundare. Cum se așteptăm noi, care astăzi nu însemnăm înaintea vederilor lor înferbentă nimica, să fie calmi într-o discuțiune, cum este puterea armată?

Ținînd însă cont de sentimentele patriotice-naționale ale Românilor, am păcătuit, dacă privitor la puterea armată am ceda cuvîntul, fie în parlament, fie în presă, numai concetățenilor maghiari.

Românii din țările ungurești: din Transilvania, Bănat și ținuturile rășăritene ale Ungariei proprie dăm un contingent de vre-o nouă regimente de infanterie în armata comună. Afară de ce dăm la batalioanele de vînători, la artilerie, la cavalerie, la tren și la alte trupe.

Când cineva contribuie cu un contingent atât de considerabil la compunerea unei armate, nu poate, nici nu se cuvine, să fie indiferent față cu puterea armată.

Și noi Românii nu am dat și nu dăm numai material de oameni. Noi am dat totdeauna și inimi învîpăiate de patriotism, de abnegațiune patriotică.

Pentru-că până când alții sedeau și mai sed și acum la traiu bun acasă, sau pleacă dela traiu bun, ca se se întoarcă ear' la el, Românii cei tratați ca străini pe pămîntul patriei lor pleacă și pleacă să apere patria cu prepturile lor dela dispreț și persecuțiune, ca să se întoarcă ear' la ele.

Și totuși acești Români de secolii au purtat tot cu glorie steagurile, sub care au jurat.

Cum s'a purtat contingentul maghiar la 1848 și 1849 e păcat să mai și pierdem timpul cu întrebarea. Este un tablou prea dureros din toate punctele de vedere. Am vrî însă să scim, dacă contingentul acelorăși concetățeni maghiari a fost la 1859 și la 1866 pe aceeași treaptă a virtuții militare, pe care au fost „ficioarii” Românilor nostri?

Cel puțin până acum n'am auzit, că ar fi fost pe aceeași treaptă cu „ficioarii” Românilor nostri. N'am putut nici ceti nicăiri așa ceva. Am auzit însă și am cetit de desertiuni la generalul Tîr, la gen. Garibaldi, la Klapka și la Prusiani.

Austro-Ungaria, cu excepțiunea ocupațiunii Bosniei și Erțegovinei, de douăzeci și patru de ani se bucură de pace. Să dea cerul, ca pacea pentru Austro-Ungaria să țină încă ani îndelungați. *Paxem te poscimus omnes* (pace pe tine te poftim cu toții) a cântat poetul clasicității antice romane și noi putem repeți pofta poetului antic. Pentru-că la adăpostul păcii se desvoaltă și prosperează lucrurile, care fac plăcut traiul omeneș.

Dar' ori-cît am dorî noi, ca pacea să fie susținută, ar fi o imprudență neexcusabilă, dacă nu ne-am gândi și la eventualități rășboinice.

În timpuri însă, în care eventualitățile rășboinice se prezintă și preste voea oamenilor, ori-și ce om cumințe va pretinde dela apărătorii patriei spirit, din care purcede adevărata virtute militară.

Despre aceia, care sînt pătrunși de adevărata virtute militară, are ori-și cine convingerea, că la glasul patriei se duc și-și fac datoria de apărători ai patriei fără cea mai mică îndoială sau șovăire. Aceia nu se pun, ca în momentele supreme să politiseze și să cumpenească, dacă e de a prefera deserițiunea la inimic sau a sta undeva la adăpost cu pușca la picior, de unde să se poată retrage mai ușor, fără de a-și pune existența sorților ce le dau învîlmășelile luptei.

Corifeii politiciilor maghiari se întrec să pună puțin sau deloc de acel spirit, fără de care o armată n'are înțeles de a fi. Ei își bat capul, cum să introducă spiritul de maghiarizare și în armata comună.

S'au făcut cu multe lucruri experimente în patria noastră de douăzeci și doi de ani încoace. Nu am dorî deloc să vedem făcîndu-se experimente, de care s'au făcut pe alte terenuri, în detrimentul patriei și cu puterea armată. Pentru-că ne temem, ca spiritul de maghiarizare să nu alunge spiritul adevăratei virtuți militare, care asigură victoriile sau cel puțin onoarea armelor.

Spre liniștirea acelor, care au dat totdeauna luptători cu brațele și cu inima din toată virtutea lor, dăm ex-

presiune speranței, că puterea armată nu se va face obiect de experimentare.

Evenimentele, care se apropie încet, dar' se apropie, vor pune capăt fraseologiilor declamate în adunări maghiare și în presa maghiară și spiritul, care a dominat, cel puțin între „ficioarii” nostri, sperăm că are să domineze și de aci încolo, fără conturbare și în folosul patriei comune. *Virtus romana rediviva* are să planeze și de aci încolo asupra lor, după-cum a planat în timpurile Mariei Teresiei, al Împăratului Iosif II., la Aspern și în alte lupte dela finea și începutul secolului actual și în fine la 1848—1849, 1859 și la 1866.

Nosce te ipsum.

II.

(b) Ori-cît de mare rău este sărăcia, dacă nu ar mai fi prelîngă ea și slăbiciuni, noi totuși, cel puțin decînd conștiința de noi s'a pronunțat mai viu și decînd am ajuns stăpîni pe câte un petec de pămînt și pe avutul nostru mult-puțin, am sporî altcum decum în realitate sporim. Dar' se o mărturisim fără încungiur, leghion este numărul slăbiciunilor noastre. Ici dai de pîsmă, colo de vanitate; ici de pofta de a fi lăudat, dincolo de lingșire; ici de slugărnicie, dincolo de frică neîntemeiată și așa mai departe.

Și nimeni să nu creadă, că aceste slăbiciuni sînt numai fructul timpurilor mai nouă și că ele ar fi numai sporadice între oamenii nostri: Nu, Doamne ferească! Ele se par a fi cam deodată cu timpul, cînd Românul a ajuns în iobăgie, cam deodată cu desbrăcarea lui încâtva de tradițiunile cele vechi. Căci decînd avem date istorice, de atunci mereu putem împăuna caractere supăinate de astfel de slăbiciuni.

Nu e vorbă, neam de oameni fără slăbiciuni nu se poate, căci slăbiciunile sînt în firea omenească și numai prin educațiune se pot corege într-o cântă. Tocmai de aceea însă Românii le au poate în grad mai mare ca alții, care au avut parte de mai multă educațiune.

Românul, împîlat la pămînt, fiind veacuri deo rîndul slugă plecată, de multe ori 'și-a ușurat zădăful țilei cu o lingșire și de multe ori 'și-a cîștigat un prînz sau o cină bună prin o laudă meritată ori nemeritată, dată domnului sau feudal, care a așteptat-o. Apoi tot domnului sau îi făcea de cele mai multe ori o nespuse plăcere, dacă se arăta, că dușmănește și el pe aceia, la care scia,

că se uită el cu ochi răi, și o rară bucurie dacă, ascultînd asmuțările sale, îi lua în goană pe aceia, fie chiar și împotriva inimii și a voii sale.

De regulă apoi un om, care scia să cîștige cu chipul acesta grația domnului sau, era mai bine tractat decît semenii săi, era oare-cum privilegiat între robotași.

Dar' oare putea-se, ca un astfel de om să nu imiteze și el mai mult sau mai puțin pe domnul sau, putea-se ca el să nu fie oare-cum vanitos: să nu aștepte căciuliri la rîndul său dela aceia, cărora se credea superior? Vorbă să fie!

Eată cum încetul cu încetul un degenerat încâtva spiritul practic al Romanului și vînjosia Dacului. Dar' numai au degenerat, de stîns nu s'au stîns. Căci dacă s'ar fi stîns, atunci demult s'ar fi stîns și el de pe fața pămîntului.

Vorba este, că bietul popor român, ajuns în o poziție cu totul falsă, a început a se folosi de tot felul de apucături, numai ca să scape teafăr, numai ca să-și scape limba și viața. Și aceste le-a și scăpat: ni-le-a dat nouă celor de față și celor viitori întregi-întreguțe.

Se înțelege de sine însă, că amintite slăbiciuni, repetate din seminție în seminție și octroate oare-cum firii lui, ni-au rămas și ele drept moștenire.

Drept-aceia rolul de a ne desbăiera de această moștenire împovărătoare este al nostru, al celor care simțim greutatea ei și totdeauna și cuvenita putere de reieptare. Nouă ne este dat să curățim firea noastră de ingredientele stricăcioase ce pe nedreptul și în mod volnic s'au sbeut în ea în decursul veacurilor. Și acest rol cu atât mai îndatorat sîntem a-l împlini, cu cât istoria deopotrivă cu dînsii, în care trăim, ne dovedește, că multe și mari au fost și sînt pedecile de înaintare și necazurile de tot felul ce au urmat pentru viața noastră familiară și socială din aceste slăbiciuni atât de nevinovate la pădere.

Multe năpăstui și multe încercări grele s'au năpustit asupra capetelor părinților nostri, numai și numai pentru-că unii dintre ei, în vremi de grea cumpănă, s'au lăsat răpiți și povățuiți de unele din ele. Și multe sînt și în zilele noastre zăpăcelile și poticnirile tot din aceeași pricină.

De câte-ori a sunat cîiasul hotărîtor, de câte-ori ne-a chemat glasul cel dătător de viață la trezvie și de câte-ori noi, amăgiți de oameni de ai nostri, stăpîniți de atari slăbiciuni, nu le-am auzit.

FOIȚA „TRIBUNEI.”

Poesii în prosă.

De Ioan Popovici.

V.

La fereastră.

Picuri de ploaie isbec geamurile ferestrii și eu ascult cîntecul lor.

La casa de preste drum se opresc doi drumeți ficioandri; udați până la pele, în haine sărăcălăvite, cu ghețe rupte și cu calabacul legat într-o năframă pistrîvă vîrîtă într'un bîț ce-l țineau pe spate.

Stau, privesc la căldarea acățată deasupra porții, vorbesc, și din semne par-că le înțeleg vorba.

„Aici e, la căldărul ăsta, sciu eu”, grăsece cel mai mic de statură și, deschînd încet și cu frică poarta, își bagă capul, dar' se retrage înapoi, căci cănela din ocol latră.

Se uită unul la altul, nu vorbesc nimica, ear' ploaia cade și mai cu putere.

Un om gras, roșu, îmbrăcat în haine groase, cu cisme mari și cu un ploier în mînă trece fără să privească la ei.

Cel mai mic cearcă încă odată să deschidă poarta, dar' cănela latră și mai tare, ear' din casă nu iese nimenea.

Se mai gîndesc, se mai sfătuesc și, deschînd poarta, intră amîndoi deodată, apărîndu-se de căne cu bețele.

După scurtă vreme se întorc însoțiți de un copilăș ca de 12 ani, slab, de era numai osul și pelea pe el, cu mînele cămeșii rupte,

sufocate și cu un șurț legat pe dinainte, ca să-î acopere pantalonii spărți.

Cel mai mic dintre drumeți se uită cu durere la el, îl sărută, apoi scoțînd din sîn o batistă nelăută, îi deslegă un colț, scoase o „libră” și dîndu-i-o dîse înecat: „Na, Laiță, și fii cumințe, ascultă de maiorul tîu, că veți... eacă... și noi am fost în „vandră” în „Teără”, dar' și acolo e rău și, — acum ne'ntoarcem și ne ducem acasă, — dar' tu... fii cu... mîntu... și... ascultă... de... maiorul... tîu...”

Îl mai sărută de vre-o câteva-ori, apoi plecă și tot la al treilea pas se întorcea ca să-l mai vadă.

Ear' Laiță strîngea libră și plîngînd se uita, se uita după frate-sau.

VI.

În groapă.

În primăvara vieții! Frumos ca făcut cu peana; drăgălaș ca o poveste și cumințe ca povăța unui bătrîn înțelept! Bueuria, mîngăierea și nădejdea unei mame veduve, 'și-s'a stîns lumina țîlelor mai iute decît s'ar topi un fulg de zăpadă cădînt în apă!

Mama își vînduse și năframa de pe cap, ca să-l poată îngropa și plăti popii.

Cu ochii secați și roșii nu vede pe unde calcă, ear' capul îi ține pustiu. Slabă și palidă, ea se clatină, dar' merge după mort la groapă; un vecin și două babe o însoțesc.

Mortul trece de-a lungul ulițelor și oame-nii își ridică ca de silă pălăria. Ei merg în calea lor fără să le pese, fără să se uite și nici măcar un „Dumnezeu să-l ierte” nu dic.

Pe promenadă lumea băjbăe sîgînd, în risete vesele ascultă musica, ear' valea răsună de voioase melodii.

Cine mai aude și cine ascultă sfîșietorul cîntec al gemetelor ce sfarmă pieptul și frîng inima zdrobitei mame?

Încet și greu mortul trece mai departe. Poarta cimiterului e deschisă. Un moșneag gârbovit de vîrstă, tremurînd de bătrînețe, sbărcit și uscat se razimă cu mîna stîngă în toaig, ear' cu dreapta întinde unsuroasa-i pălărie, ca trecătorii să-l miluească.

Mortul trece preste pragul porții. Moșneagul își ridică ochii lui scurși și slabi. Se uită, suspinînd dă din cap, își face cruce și încet pornesc și el în urma tristului convoiu. Plînge, auzînd pe mama tînguindu-se.

Abia aude jalnica „veînlică pomenire”, abia vede unde s'arunce brîsul de pămînt și abia își descleaștă gura, ca să dică: „fie-î țîrina ușoară”.

Dar' ținînd toiaagul într-o mînă, face câțiva pași înainte și plîngînd se uită, cum cioclii fără milă și durere trag pămîntul cu petri cu tot preste cosciugul cea înghițit viața unei mame veduve.

Cersitoarea dela Pont des Arts.

— Novellă —

de Wilhelm Hauff.

(Urmare.)

36.

Cîteva săptămîni după această întîmplare se plimba Fröben pe podul de preste Rin din Mainz, unde se retrăsese, ca să fie în apropierea

Iosefinei. El se gîndia la ciudata țesătură a sorții și combina căile posibile, pe care ar mai pute deveni fericit cu femeia iubirii sale. Atunci trecu o carosă de călătorie preste pod, a cărei structură curioasă atrase de departe atențiunea tînerului om. În curînd însă privirile lui mai erau ațîțite numai asupra servitorului, care ședea pe capră; această față brună-gălbuiă, care se uita curioasă împregiur, îi părea tot atât de cunoscută, ca și colorile costumului său. Când trăsura, care preste pod putea înainta numai în pas, se apropiă mai tare, recunoscu și servitorul pe Fröben și strigă: „San Iago de Compostella! Eată-l e însuși aicea!” Deschise iute fereastra cupeului și vorbi cu vioiciune ceva în trăsura. Numai decît după aceea se deschise o ușă a trăsorii și apărî bine cunoscuta față a lui Don Pedro de San Montanjo Ligez. Trăsura se oprî. Tînerul nostru sări plin de bucurie la trăsura, ear' bătrînul 'și-se aruncă în brațe. „Unde este, unde ai lăsat-o pe fîca Laurei mele? Pentru sfînta Vergură, aicea este? Spune, domnul meu, unde e?”

Tînerul tăcu frapat; conduse pe bătrînul preste pod și îi povesti, că ea locuiesc nu departe de acest oraș și că mîne îl va duce la dînsa.

Ochii Spaniolului se umplură de lacrimi de bucurie. „Cum să-ți mulțumesc pentru scrisorile ce 'mi-ai trimis”, dîse el. Îndată-ce am căpătat concediu, m'am pus cu Diego în trăsura și am venit din V. până aici cîte șese mîle pe țî, căci mai mult nu mai pot. Dar' cum trăiesc? Fericită e? Seamănă cu mîmă-sa? Ce spune despre Laura Tortosi?”

Fröben promise a răspunde în odaia lui la toate întrebările aceste. După-ce Spaniolul se odihni puțin și schimbă hainele, porunci să se aducă Xeres, umplu paharele, ear' Diego, ca și atunci, îi servia cu țîgări, și după-ce Don Pedro ședea comod în silț, începî Fröben a povesti. Spaniolul ascultă cu interes din ce în ce mai mare. Spre cel mai mare necaz al lui Diego, lăsa acum pentru prima oară de douăzeci de ani încoace să-și stingă țîgara. Ear' cînd Fröben ajunse cu istorisirea la scena revoltătoare dintre Faldner și nenorocita femeie, bătrînul nu se mai putu rețîna. Sângele lui bătrîn de Meață-și începu să fearbă; își apăsă pălăria pe frunte, își învîli brațul stîng în manta și strigă cu ochii fulgerători: „Adă-mi spada cea lungă, Diego. Pe ăla am să-l omor, sau nu mai sînt creștin și nobil spaniol; am să-l străpung, chiar și dacă ar avî sfînta cruce pe piept, am să-l răcesc, fără șovăire și cîmîncătură am să-l trimit în iad. Da, așa am să fac. Adă-mi spada, Diego!”

Dar Fröben îl puse pe bătrînul tremurător de mînie frumuseț ear' pe scaun. Se încercă a-l face să înțeleagă, că toate aceste nu sînt de lipsă, căci Iosefina este deja scăpată din puterea aceluia om brutal, ear' ca să-l mulțumească, scoase icoana cunoscută și o desfăcu dinaintea ochilor mirați a lui Don Pedro. Bătrînul se uită cu plăcere la ea, și uitînd toate celelalte, strigă: „Da, ea este, nenorocita mea Laura!” Și plîngînd îmbrățoșă pe Fröben, îl numi iubitul său fiu și-î mulțumi cu

Însă bine este, ca lucrurile, care ne s-au dovedit păgubitoare și stricăcioase în trecut, cel puțin în timpul de față să nu le mai suferim, cel puțin pentru viitor să le stăpânim. Căci numai urmând astfel, vom putea da înaintea, vom putea spori în cultură și în bunăstare materială și morală.

Să ne fie de ajuns de învățătură să scim, că fericitul Sava Brancovici, omul a cărui viață însemnează o epocă în istoria noastră românească-bisericească, a fost aruncat în temniță grea și bătut adese-ori până la sânge în fața trgului și spre ocara lumii, mai ales pârît de protopopul sau Ioan Zoba din Vințului-de-jos și declarat de vinovat de un sinod metropolitan compus din 98 de membri, protopresbiteri, preoți și laici români. Cu toate-că mult a luptat vrednicul metropolit Sava pentru binele bisericii și al neamului românesc și mult li-a dat el de lucru dușmanilor sei de moarte calvinii cu înțeleapta sa conducere a acestora. Dar' calvinii nu l-au nimicit ei de ei, fie că nu au cuftețat, fie că nu li-a venit la socoteală. Ei și-au câștigat o abilitate în protopopul Vințului și notarul sinodului Zoba, Român și el și încă fruntaș și om învățat.

Cu ajutorul acestuia l-au făcut muncenici.

Deasemenea aflăm mai târziu pe un alt bărbat, care ear' însemnează o epocă în istoria noastră, cădând și el jertfă vanității și pismei oamenilor sei. Vestitul episcop greco-catolic Inocențiu Klein-Micul, întâiul și cel din urmă până acum, care a făcut demersuri mai serioase pentru emanciparea bisericii unite de sub catolici, zelul propovăduitor al graiului românesc și al învățăturii între Românii din Ardeal, este slăbit și chiar ferit din poziția sa cu ajutorul al însuși vicarului sau Petru P. Aron, despre care el însuși, din exilul său din Roma, îi scrie protopopului Ioan Săcădate, că este unealta Iesuiților.

Răsplată uneltirii din partea catolicilor a fost mitra arhiericească.

Dar' nu a făcut nici-odată Aron ceea-ce a făcut Klein, și cu atât mai puțin ceea-ce ar fi făcut Klein!

Cu câteva decenii în urmă Grigorie Maior, care încă începuse să calce cam pe urmele lui Inocențiu, încă înainte de a fi ajuns episcop, a fost trimis de la 7 ani în Muncaci, ear' ajuns episcop, nu tocmai preste mult timp, tot prin intrigile acestora, a trebuit să-și părăsească scaunul.

Dar' de astădată în loc de răsplată, pe care de bună-seamă în felul lui Aron a așteptat-o vre-unul, dacă nu mai mulți dintre acei călugări, a urmat o timbrare a lor decătră Împăratul de oameni ambițioși și vanitoși.

Vorba e numai, că G. Maior, care prin lumina și lărgimea cunoștințelor sale era în stare să aia și inima și hotărîrea de a face bine bisericii și neamului său, a fost făcut inofensiv pe 7 ani de zile, cât a fost între Ruteni, nu de-a dreptul de catolici, adevă de Maghiari, ci de colegii sei români,

vocea abătută pentru toate cele făcute pentru nenorocita mamă și sœurana ei fiică. Dimineața viitoare pleacă Fröben cu Spaniolul la moșia contesei Landskorn. A fost un moment mișcător, când bătrânul ținea în brațe figura frumoasă și tinăra a Iosefinei, când îi privia cu atenție în față, când trăsurile lui severe deveniau tot mai moi și când în urmă emoționat o sărută pe ochi și pe gură. „Da, tu ești fiica Laurei!“ strigă el. „Tatăl tău nu ți-a dat nimic, decât părul blond, ear' acestia sînt dragi ochii ei, acesta este gura ei, aceste sînt trăsurile frumoase ale familiei Tartosi! Fii fiica mea, dragă copilă; eu n'am rudeni și sînt avut; prin înrudire și prin durerea de douăzeci de ani ai inimii mele și așa îmi ești mai aproape ca ori-și-cui în lume!“ Privirile ei, care preste umerii bătrânului căutau pe Fröben, nu prea confirmau aceasta din urmă, dar' ea-i sărută emoționată mîna și-l numi anchiaș și al doilea părinte.

Bucuria revederii ținu numai câteva zile. Don Pedro declară hotărît, că afacerile îl chiamă în Portugalia și totdeodată nu putea înțelege, ce ar pute reține pe Iosefina să meargă cu el. El ținea cu mult prea rigoros la articoli bisericii sale, ca să poată crede, că Fröben ar pute cere în căsătorie pe Iosefina, pe femeia credincioasă a altuia. Nu ne este cunoscut, ce înțelegere au avut cei doi amoroși în acest punct de ceartă; numai atîta e sigur, că Fröben a făcut de câteva-ori amintire, ca ea să treacă la credința protestantă, dar' ea, deși cu durere nesfîrșită, a refuzat hotărît această propunere. În disperare pentru despărțirea apropiată i-a propus Fröben de multe

ear' ajuns episcop, tot prin uneltirile lor este silit să renunțe.

Românii greco-răsăriteni din Ardeal dela 1701 până la 1810, va să dîcă 109 de ani, nu au avut episcop de nația lor. Se înțelege de sine, că această lipsă de cap bisericesc român nu era din întemplant. Erau mulți dușmanii bietului Român, care cumpăneau lucrurile de ieșiau astfel.

Dar' după o așteptare atît de îndelungată, vine în sfîrșit în scaunul din Sibiu preotul român din Sebeșul-săsesc Vasile Moga.

Lucru firesc, după o vacanță de 61 de ani, după o administrare străină de 22 ani și după o conducere de episcopi străini de 27 de ani, bietul cler și popor ortodox nu era cu puțință să se afle într-o stare bună, nu putea să fie tocmai în rînd cu alte neamuri de oameni, mai ales în privința învățăturii. Ba drept vorbind, erau foarte puțini cărturari între credincioșii episcopului Moga, a căror știință trecea preste ceteră și scriere. Cu toate aceste ici-colo tot era câte unul, ca de sîmînță, cum s'ar dîce.

Între acestia cu deosebire doi inși erau oameni luminați, oameni cu deservire ai timpului, în care au trăit. Era directorul școalelor române ortodoxe din Ardeal, bătrânul Radu Tempea, și junele diacon de bună speranță George Lazar.

Acestia, se înțelege, îi și veniau episcopului în ajutor de câte-ori îi chema. Dar' veți bine, ei, oameni cu vederi mai largi, de multe-ori aveau păreri deosebite de ale lui și totodată și curagiul de a le da expresiune. Aceasta însă nu-i plăcea episcopului, deși se mișca într-un orison destul de modest, și mai ales nu plăcea străinilor, care simțiau, că ei sînt în stare să producă un curent reacționar.

Așa s'a întemplant, că pe cel dintîiu l'a lipsit de slujba sa de director și, ales apoi protopop în Brașov, mai târziu l'a lipsit și de protopopiatul său, care procedere a avut drept urmare moartea; ear' pe cest din urmă, prin prigoniri amare de tot felul, l'a silit să treacă granițele țerii.

Și cine nu scie astăzi cine a fost George Lazar cel huiduit de episcopul Moga.

Dar' vorba nu este de aceasta, ci de talentele cele mari ale lui, rămînînd în serviciul cauzei Românilor de dincoace de Carpați, în vreme atît de grele pentru ei, precum erau acelea, puteau să accelereze luminarea și deșteptarea noastră din somnul cel adînc cu o oară mai înainte.

Destul de instructiv este și împregiurarea, că iubitorului de știință și progres Grigorie Maior îi urmează în loc protopopul Ioan Bob, episcopul în a cărui preajmă începuse a se vesceji sîmînța aruncată de Kleinsti și de Maiorești și în al cărui aret nu-i priia nici unui cap desvîlit și nici unei inimi mai sbatătoare.

Eruditul bărbat și valorosul cro-nicar George Șincai, care muncise ani întregi de-a rîndul cu gîndul, de a

ori să-l lase pe Don Pedro să meargă singur în Spania și ea să rămînă în Germania, năde el, dacă nu-i poate fi bărbat, va fi totdeauna ca prieten în giurul ei. Dar' și această propunere a fost respinsă. Ea mărturisî sincer, că se simte prea slabă, ca să poată întreprinde cu onoare asemenea relațiuni, și în mîndria nenorocirii sale se cutremură de gîndul unei legături nevrednice cu bărbatul, care tot atîta îl stimează, precît îl iubesc. Dar' gîșiei își mărturisia cu toate aceste, că un gînd cu mult mai nobil îl conduce pașii.

„Stă și peardă floarea vieții“, își dîcea ea, „cu o ființă nenorocită, care nu-i poate fi decît prietenă? Să abandoneze fericirea plăcerilor casnice, fericirea de a vedea copii și nepoți în giurul său pentru mine? Nu, odată m'a pierdut, ear' timpul îi va alina și acum durerea, el va uita o ființă nenorocită, care în veci se va gîndi la el, se va ruga pentru el și-l va iubi în veci.“

Așa se părea, că cuvintele profetice ale Iosefinei; „Pentru totdeauna!“ se împlinesc. Don Pedro părăsi cu nepoată-sa moșia contesei, ca să meargă preste Olanda la mare. Fröben, pe care poate numai gîndul, că în curînd va urma Iosefinei în Portugalia și va fi acolo prietenul ei, îl ținea în picioare, își însoți iubita în călătoria preste Germania și Olanda. Și de câte-ori ea îl ruga să nu îngreuneze prin această însoțire și mai mult dî-lele despărțirii, el se ruga cu lacrimi în ochi: „Numai până la mare, apoi pentru totdeauna!“

(Va urma.)

scoate din umbră și din întunec neamul românesc prin arătarea obârșei sale și a trecutului său, a fost tractat cu toată nepăsarea și răceala, ba în cele din urmă a fost chiar huiduit și luat în zeflema decătră dînsul.

Și cine este Bob și cine Șincai pentru neamul românesc!

Dar' ce ar fi fost în stare să facă Șincai, dacă ar fi fost pus în condiții de a face tot ceea-ce voia și putea să facă, sau cel puțin dacă nu ar fi fost împedecat chiar de un Român de înaltă poziție, de însuși episcopul său?!

Caracteristic este și acel lucru, că chiar și omul, care în oara cea mai hotărîtoare din istoria noastră mai nouă a jucat rol atît de frumos, zelosul și luminatul Simeon Bărnuț, încă a fost prigonit, și încă cu vreme și fără de vreme, de episcopul său.

Deși Leményi încă se ținea cam de bun neam născut.

Dar' afurisita de pismă și răutate, ațîțate poate și de astădată de glasuri ascunse și sinistre de ale vechilor noștri dușmani, i-au luat vederile și lui și l-au silit să pună o pată asupra sa și să lipsească Ardealul de una dintre cele mai vigoroase puteri.

Apoi cine nu scie, că omul plin de deșertăciune lumească, episcopul de tristă aducere aminte al Bucovinei, Eugen Hacman, împotriva învereratei voințe și dorințe a oamenilor de bine din eparchia sa și împotriva celor mai mari interese ale fraților de un sânge și de o credință din împărăția austro-ungară, a lucrat spre răul neamului său numai și numai din porniri rele și din poște deșerte.

Au nu și-a ridicat el glasul în Carloveț contra Românilor, au nu a jertfit el din avere crunt câștigată de alții, pentru-ca să cumpere o cărje metropolitană și cu chipul acesta să împedecă apropierea și consolidarea tuturor Românilor din amintita împărăție?

Dar' capacitățile vecinicilor cobitori și dușmani ai noștri, care erau pretutindenea cît frunză și iarbă, au învins și vanitatea lui cea fără margini: frații noștri din Bucovina sînt desbinați de toți arborii românesci, ear' nouă ne sînt mai străini decît cei din România și noi lor tot asemenea.

Fondurile cele frumoase, întemeiate din evlavie creștinească decătră marii capitan de oștiri ai Moldovei, nu mai sînt în administrația bisericii, ci în a statului, care avînd cunoaștință despre chiverniseala lui Hacman, a avut pretext de a i-o sustrage.

Dar' eată ce poate strica un om rău năruit, un om fără destoinicii și mai ales un om fără inimă pentru neamul și pentru biserica sa.

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 11 Ianuarie st. v.

Din parlamentul maghiar.

Alaltăieri s'a început și s'a și terminat în casa deputaților din Budapesta dezbaterea specială asupra bugetului ministerului de honveți. Prima discuțiune s'a deschis la pozițiunea „trupe“. Preste tot dezbaterea nu a fost înfocată și, afară de cunoștințele velleități ale celor din opoziție și de reflexiunile ministrului de honveți baron Fejérváry, ea nu a oferit nici un moment mai însemnat, mai interesant. Toate pozițiunile au fost acceptate fără nici o observare, așa că deja pe la 12 oare s'a putut pune la ordinea zilei bugetul ministerului de culte și instrucțiune publică. Înainte de a se deschide dezbaterea generală asupra acestui buget, a vorbit ministrul de instrucțiune însuși și a făcut o dare de seamă despre activitatea lui de până acum. El a dispus elaborarea unei legi despre asilele de copii. Cu privire la învățătoria dîle școalele elementare și la situația materială a acestora s'au adunat toate datele, pe baza cărora guvernul va putea căt mai în grabă să procedă la regularea acestei afaceri. Inspectorii de școale sînt scutiți dela toate lucrările de birou, spre a se pute cu mai multă înlesnire dedica adevăratei lor misiuni, ear' raportul statului față cu seminarele de învățătoria confesionale s'a regulat prin un statut. Ministrul a împărțit apoi casei rezultatul aspirațiunilor sale cu privire la școalele medii unitare și la scoaterea limbii grecesci dintre studiile obligate. Despre reforma universităților încă a vorbit ministrul și apoi a terminat cu constatarea, că el și-a împlinit promisiunea ce a dat-o în anul trecut. La oara 1 1/4 s'a întrerupt des-

baterea. Prenotați au fost „pentru“: Fenyvessy și Schwicker, „contra“: Kovács, Orban, Herman și Zay.

Conflicțul dintre Anglia și Portugalia.

Guvernul englez s'a aflat îndemnat a publica în oficioasă „London Gazette“ întreaga corespondență dintre Anglia și Portugalia, care a premers ultimului. Din această corespondență rezultă pentru ori-ce om nepreocupat, că guvernul portugez și în fine întreaga Portugalia are să suțere în această afacere singur numai din vina auctorităților locale din Mozambique. Ministrul-președinte din Lissabona, Sennor Barros Gomes pare a nu fi avut nici o cunoștință despre cele-ce s'au petrecut în Nyassa și s'ar pără, că nu a avut nici capabilitatea, nici puterea, de a controla cum se cuvine procederea funcționarilor și oficerilor portugezi de acolo. La început lordul Salisbury a și fost foarte moderat în toate depeșile ce le-a adresat guvernului portugez.

„Extrablatt“ din Viena primesce din Londra împărțătirea, că ministrul de externe portugez, pe baza articolului XII. al tractatului de Berlin, a apelat la intervenirea puterilor signatare în această afacere.

Primatele și maghiarisarea.

Reproducem traducerea răspunsului dat de primatul Simor la circulara ministrului Csáky în cestiunea cultivării limbii maghiare în seminarele rom.-cat. Acest act, care a fost publicat în „Magyar Állam“, varsă o lumină foarte caracteristică asupra politicii de naționalitate domnitoare în Ungaria. Eată cuprinsul lui:

Exceleța Ta prin circulara confidențială dela 1 Iulie a. c. Nr. 1620/pres. „mi-ai recomandat cultivarea perfectă a limbii maghiare în seminarele preoțesci, din motivul, că în decursul desbaterilor asupra raportului din estimp despre starea instrucțiunii publice s'au auzit voci, că limba statului este neglijată în seminarele catolice, sau cel puțin în unele din ele. Exceleța Ta ai avut bunăvoința de a declara numai decăt, după-cum se și putea aștepta dela un bărbat de stat drept și cunosător al istoriei ungare, că nici pe un moment nu poți admite adevărul și legitimitatea acestor afirmări. Mă gîdăsc a exprima mulțumitele mele sincere pentru această declarație a Exceleței Tale, în adevăr bărbătească și corăspunătoare pe deplin adevăratei stări de lucruri. Dacă cu toate aceste dorește a face unele observări la prețuita scrisoare a Exceleței Tale, o fac nu numai în interesul seminarului meu și al celorlalte seminare unguresci, ci pentru aceia, care și-au extins atențiunea și asupra seminarilor și au dat expresiune îngrijirilor lor patriotice, — după-cum presupun — cu cea mai bună intențiune într-o afacere, care cu cît mai puțin le este cunoscută, cu atît mai ușor le poate induce judecata în eroare.

Dar' nu numai această împregiurare, ci cultura maghiară și reputațiunea patriotică a seminarilor mele, pe care o păzesc cu jalusie, precum și reputațiunea preoților crescuți în trînsule îmi impun datorința de a mă exprima cel puțin la acest loc, pentru-ca tăcerea mea să nu aibă aparență, ca-și-cînd aş admite, că acele voci pot avé vre-o umbră de adevăr, după-ce și convingerea mea, căștigată din intuițiune și experiență nemijlocită, este că afirmațiunea aceea relativ la seminarele mele nu se poate admite nici pe un moment.

Trecînd la meritul cauzei, trebuie să observ înainte de toate, că la noi în toate diecezele cu mai multe limbi trebuie distinse două feluri de preoțime: generațiunea cea vechie și cea nouă. În preoțimea vechie, care pe încetul dispăre, se mai găsesc singuratici, deși puțini, care prelîngă limba lor maternă germană sau slovacă nu și-au însușit pe deplin limba maghiară. La aceasta însă nu sînt seminarele de vină, ci sistemul, care domnia pe timpul studiilor lor în școale și a cărui urmare este, că se găsesc în țeară mulți oameni inteligenți, care nu știu unguresce, căci școala cea vechie nu li-a dat ocaziune suficientă să-și însușească această limbă.

Precum însă din nesciința totală sau parțială a acestora nu se poate trage concluziune asupra tuturor colegilor lor, tot așa nedrept ar fi a concluda dela acei cîtiva puțini preoți mai vechi, care se mai găsesc, la clerul întreg și la seminarele dintr-o diecesă. Cu deosebire nu se poate concluda în defavorul acestor din urmă, pentru-că ceea-ce clerul cu limbă maternă nemaghiară a învățat din limba maghiară, cel puțin în diecesa mea, este a se mulțumi seminarilor. Limba maternă a celei mai mari părți a clerului a fost anume cea maghiară; prin contactul reciproc și prin locuirea împreună au învățat această limbă și clericii, care nu știu unguresce, cel puțin într-atîta, ca să se poată ex-

prima cum se cade într'însa, deși n'au devenit mai târziu chiar literați maghiari, prin ce la tot casul se disting între contemporanii lor de pe atunci. Prelîngă acest mijloc natural de lăptire al limbii maghiare mai vin demult în seminare și școalele de literatură bisericească-ungurescă. Aceste școale s'au înființat încă atunci, când limba maghiară era încă străină în patria ei, când întrebuințarea ei publică era mărginită numai la biserică și când în școale se putea învăța ori-și-ce, numai unguresce nu. Pe atunci în zidurile liniștite ale seminarilor păziau tineri cavaleri suflători, ca în vechime vestalinelor focul cel sacru, comoara ascunsă a națiunii, o cultivau cu îngrijire, ear' această cultivare de multe-ori aprindea însuflețirea și în cei de altă limbă și le da ocaziune să învețe în seminare ceea-ce afară de ele în alte școale nu se putea învăța.

Însuflețirea clericilor pentru limba patriotică a influențat și asupra Croaților cu totul străini de ei, de multe-ori așa de tare, încât mulți din ei se reînorteau din seminarul central din Budapesta sau din Pazmaneul din Viena cu cunoștința perfectă a limbii maghiare, pe care o învățau acolo din diligență proprie. Prima școală de felul acesta a fost înființată în Budapesta cu numele „Gymnasium Hungaricum“ de cardinalul-primate Alexandru Rudnay încă în anul 1831, care își exprimă bucuria și aprobarea într-o scrisoare cătră directorul seminarial de atunci în următoarele cuvinte: „praeclarum zelum pro eo, quo ipse quoque in promotionem linguae patriae feror studio, vehementer probo“. Tot așa au făcut și ceilalți episcopi diecesani de atunci, precum se vede din scrisorile aflătoare în arhivul acestei școale.

N'am intențiunea de a descrie meritele acestor școale literare din seminare pentru cultivarea limbii maghiare, căci atunci ar trebui să repet numai ce se poate ceti în fiecare manual de istoria literaturii și ce nici savanții protestanți echitabili nu neagă. Fie deajuns, dacă amintesc, că acele au ead deja sute de opuri, parte originale, parte traduse, între care sînt numeroase și de acele, care se ocupă exclusiv numai cu poezia, literatura și istoria patriotică.

După-ce însă școalele de literatură bisericească mai există și astăzi, ba în timpul mai nou s'au înființat de acele și în câteva dieceze de limbă nemaghiară, pot să trec dela generațiunea cea vechie la clerul tînăr, despre care aproape pot afirma, că afară de cea maghiară nu mai scie nici o limbă bine și perfect. Tinerimea adevă, care se dedică chemării preoțesci, vine în seminare din gimnasiile patriotice; ear' în gimnasiu și tinerimea nemaghiară își însușesc într-atîta limba maghiară, încât părăsind gimnasiile, și-a uitat aproape cu deservire limba maternă, la tot cazul însă un asemenea tînăr s'a perfecționat astfel în limba maghiară, încât mai târziu numai după exercițiu mai îndelungat este în starea să predice poporului în limba maternă, fără-casă poată scrie corect ortograficesc într'însă. De acolo vine, că eu, deși la primirea seminaristilor consider totdeauna și de aceia, a căror limbă maternă este cea germană sau cea slovacă, la ocuparea parochiilor acestora totdeauna sînt în perplexitate, căci tinerii preoți afară de limba maghiară nu știu perfect nici una, sau se declară atît de Maghiari în sentimente, încât neagă a cunoaște limba germană sau slovacă. (Finea va urma.)

CORRESPONDENȚA „TRIBUNEI“.

Cluj, în 20 Ianuarie 1890.

(Boboteaza în Cluj. Concertul corului bisericesc al studenților români). Boboteaza a fost în Cluj o adevărată sărbătoare națională și bisericească. Pentru miliția română, — și se poate dîce, că miliția în Cluj e română toată, — s'a săvîrșit sfințirea apei în biserica părinților minorității. Aici m. o. d. Demetriu Popu, capelan castrens, a săvîrșit s. misă și sfințirea apei. La cetirea s. evangeliu, la ieșirea cu darurile și la amintirea Împăratului s'au dat 3 salve de miliția postată afară de biserică în frunte cu steagul regimentului. Sub misă a cântat musica militară și corul studenților români sub conducerea dlui Ioan Popu. Biserica a fost îndesuită de public român și străin. La 1/210 oare miliția s'a dus cu marșul lui Mihai-Viteazul. Cu această ocaziune s'a putut vedea, că cine dă sânge mai mult pentru apărarea patriei și cu cîtă mîndrie națională merg ostașii români sub flamura, sub care au jurat.

De aici corul studenților a mers la biserica română gr.-cat. și la 1/411 oare a ieșit părintele Podaabă, însoțit de doi diaconi, la locul îndatnat, prin mijlocul pieței, cu o mulțime de popor în frunte cu 4 prapori bisericesci. Strada podului (hidutca) era plină de Români puși în 2 rînduri. Îi sălta omului

inima, vădând atâtea popor și auzind corul studenților cântând „În Iordan botezându-Te Tu Doamne”. Sfințirea apei s'a sâvârșit cu toată pompa. Apoi poporul adunat a sărutat s. cruce și tot în ordinea aceea s'a reîntors la biserică. Daună, că nu se fac pașii de lipsă pentru-ca în Cluj s'e fie o biserică, în care s'încapă tot poporul. Am vădut, că atât acum, cât și la Crăciun și la anul nou mulți din poporeni stau pe afară de ascultau predica ce în ambele sărbători, care scie atât de bine vorbi la inimile ascultătorilor.

Seara s'a ținut concertul corului bisericesc compus din studenții dela gimnaziile din loc în casina română. La 7 oare patronul studenților m. on. dn. Basiliu Podoabă a deschis ședința prin o vorbire acomodată, în care a arătat pe scurt, că astăzi idolul popoarelor civilisate și apucate pe calea civilizațiunii este limba maternă și naționalitatea, și că aceste avem să le iubim și cultivăm din toate puterile și pe toate căile. A descria fidel și pe scurt, cum s'a desființat societatea de lectură a studenților și cum s'a cassat limba română din gimnaziul rom.-cat. cu începutul anului curent. A îndemnat pe tinerime să se ocupe privat cu cultivarea limbii materne, care e dulce ca laptele mamei. Programul concertului a fost următoarea:

1. Vorbire de deschidere, de patronul corului m. on. dn. Basiliu Podoabă.
2. „Scii tu”, cuartet executat de corul vocal al studenților români.
3. „Câteva cuvinte despre iubirea națiunii și a patriei”, (disertațiune) de Augustin Giurgiu, stud. de a VIII. cl.
4. „Deșteptarea României”, poezie de V. Alexandri, declamată de domnișoara Cecilia Mureșan.
5. Doine românești populare, bariton solo, cântate de Iuliu Popu, student de a VII. clasă.
6. „Femeia în paralel psihologic cu bărbatul”, (disertațiune psihologică) de Iuliu Popescu, student de a VIII. cl.
7. „Cătră Români din Ardeal”, poezie de V. Budai, declamată de Augustin Giurgiu, stud. de a VIII. cl.
8. „Tradarea”, cântec solo, cântat de domnișoara Victoria Ioanoviciu.
9. „Margareta” sau „bani și amor”, novelă de Ioan Ratiu, stud. de a VII. cl.
10. „Domnule ministru”, poezie de Gura satului, declamată de Ioan Maxim, student de a VII. cl.
11. „Frunza”, cuartet executat de corul vocal al studenților români.
12. Vorbire de închidere, rostită de Ioan Ratiu, stud. de a VII. cl.

Toate punctele au fost bine executate. Publicul adunat în număr foarte mare pe toate le-a aplaudat.

În cuvântul de închidere studentul Ioan Ratiu a mulțumit publicului pentru viul interes ce l'a arătat totdeauna față cu întreprinderile studenților, cu deosebire însă domnul patron al corului.

Ca de încheiere nu pot să nu amintesc și de rev. domn canonic Gavrilă Popu, care a pus la dispozițiunea tinerimii școala și casina. De ce mulți preoți asemenea preoților acestora poporului român, și atunci putem căuta cu fală la viitor.

Un participant la toate.

CRONICĂ.

Curtea în Budapesta. În castelul regal din Buda s'au început deja pregătirile pentru primirea familiei domnitoare. Apartamentele de locuit s'au pus în ordine, în toate salele se face foc de câteva zile. Ziua soirii încă nu s'a statorit definitiv.

Competențe pe aprovizionare. Ministrul de honoară în contelegeră cu ministrul nostru comun de război a stabilit în următoarele competențe de alimentare pentru soldații dela sergent în jos ai armatei comune și ai honveșimii cu privilegiul de marșuri: În părțile de dincolo de Dunăre 17, dincoace de Dunăre 18-5, dincoace de Tisa 15-5, dincolo de Tisa 15, dincolo de Királyhagyó 12, în Croația-Slavonia 15, în Budapesta 24-5, în Cluj 14, în Casovia 19, în Agram 21, în Pojona 25-4, în Timișoara 19-5, în Sibiu 14-5 și în Fiume 22-5 creșari.

Congresul sârbesc. Lui „Neue Freie Presse” i-se telegrafează din Budapesta, că termenul convocării congresului sârbesc pentru alegerea patriarhului nu este încă statorit. În cercurile guvernamentale din Budapesta se manifestă dorința de a alege comisar guvernial la congres pe baronul Fedor Nikolic, fost adlat civil al șefului guvernului provincial din Sereievo.

Junimea română din Cluj va aranja Joi în 20 Februarie st. n. în sala „Redutei urbane” un concert împreună cu dans. Venitul este destinat pentru ajutorarea tinerilor universitari lipsiți de mijloace la însușirea și depunerea examenelor. Începutul precis la 7 oare seara. Comitetul arangator: Ioan Elekes, președinte. Constantin Sotir, v.-președinte. Iulian Karjai, casar. Gavril Precup, secretar. Valeriu Abui, Victor Anecan, Alex. Andressi, Lucian Barb, Virgil Berariu, Cornel Bercian, Nicolai Bobeș, Nicolai Bogdan, Alex. Bohatli, Ambrosiu Chetian, Zosim Chirtop, Ioan Comșia, Iuliu Dombadi, Octavian Felcan, Alex. Filip, Alex. Fodor, Pompei Gregorici, Alex. Halpă, Vasile Ianza, Gavril Karjai, Florian Muntean, Ioan Nicoră, Aurel Oltean, Remus Ramontian, Vasile Ramontian,

Octavian Utelea. Prețul intrării: 2 fl. de persoană; 3 fl. de familie din 2 membri, ear' pentru ceilalți de fiecare 1 fl.; un bilet de fereastră seria I. 2 fl.; seria a II-a 1 fl. 50 cr.; de galerie 1 fl. Biletele se pot procura în 19 și 20 Februarie în localitatea casinei române din Cluj (strada Bel-szen Nr. 6) și în seara concertului la casă. În pauză se vor prezenta jocurile „Călușul” și „Bătuta”. Oferte maritimose se primesc cu mulțumită și se cuitează în public.

Afacerea Melchior Farkas. După cum s'a vădut și din scirea noastră telegrafică de ieri, în afacerea escrocului de loterie dela Timișoara se va introduce o nouă cercetare complementară înainte de pertractarea finală. Așa se presupune cel puțin, după ce procurorul tribunului din Timișoara Gedeon, care a fost numit de curând și a intrat în oficiu numai la 20 Ian. n. a. c., a dispus ca Melchior Farkas să nu se mai poată întâlni nici cu apărătorii, nici cu rudenile sale, decât în casuri extreme și cu intervențiunea procurorului.

Duele pentru Ludovic Kossuth. Cu privire la notița ce am adus-o ieri despre provocarea redactorului dela „Gegenwart” pentru pretinsă vătămare a exdictatorului Kossuth, mai înregistrăm, după „P. Lloyd”, că căpitanul Zovobich nu se află în Viena și așa di Hentaller 'și-a trimis din Budapesta doi secundanți, ca să provoace pe redactorul Müller.

Contra salutului cu pălăria s'a pornit o mare agitațiune în Germania și în timpul mai nou și în Stira. O deputațiune a unui comitet instituit în Graz s'a dus Lunia trecută la locuitorul bar. K. Beck, la căpitanul terii Wurmbrandt, la președintele curții de apel cav. de Waser și la primarul Dr. Portugall și spunându-le, că din cauze sanitare, care s'au arătat cu deosebire pe timpul influenței, o mulțime de domni din toate clasele societății s'au înțeles să introducă salutatul milităresc, i-au rugat să se învoiască cu aceasta și să permită și subalternilor lor a-i saluta milităresc. Numiți șefi s'au învoit și au promis, că și ei vor saluta milităresc pe toți aceia, care vor face asemenea.

Noul cabinet spaniol s'a format în următorul chip: Sagasta președiu, Vega Armijo externe, Puigcerver justiție, generalul Bernudez Reina război, admiralul Bromero marină, Becerra lucrări publice, Guillon colonii, Ruiz Capdepon interne, Egollion finanțe. Ministerul a depus jurământul la 21 luna curentă.

POSTA ULTIMĂ.

(Telegramele ziarului „Sieb.-Deutsch. Tageblatt”.)

Berlin, 23 Ianuarie n. Baronul Frankenstein a murit. Este bătrân la ochi, că împăratul a trimis condolența Reichstag-ului. Desbaterile legii socialistilor decurge fără interes. Windthorst a declarat, că centrul primesce legea pe doi ani fără paragraful despre expulzare. Bismarck sosese astăzi și va vorbi mâine. Împăratul a ordonat înarmarea întregii cavalerii cu lăncii din tuburi de oțel.

Turin, 23 Ianuarie n. La înmormântarea ducelui de Aosta au asistat regele cu prinții, reprezentanții suveranilor străini, atașaii militari și numeroase corporațiuni și reuniuni.

Colonia, 23 Ianuarie n. Proprietarii de mine au respins pretenșiunile lucrătorilor. Greva este probabilă.

Tiflis, 23 Ianuarie n. Rusia a înăspri carantina, pentru-că holera continuă aici.

SERVICIUL TELEGRAFIC

al „TRIBUNEI”.

Berlin, 23 Ianuarie n. Reichstag-ul a desbătut legea socialistilor până la §-ul 11. Desbaterile n'au avut nimica important, după-ce cancelarul Bismarck se așteaptă numai pe ședința de Vineri. Paragraful despre expulzare din acest motiv n'a fost desbătut. Se vorbește, că Bismarck va cita năluca revoluțiunii generale a socialistilor din toată Europa, provocându-se la pretenșiunile lucrătorilor de mine.

București, 23 Ianuarie n. Membrii cabinetului Brătianu au de gând să răspundă la actul de acuză într-o broșură separată, dacă parlamentul va respinge propunerile dintr'însul.

Budapesta, 23 Ianuarie n. Casa deputaților. Vicepreședintele contele Ladislau Csáky 'și-a dat demisiunea din cauza unei boale incurabile de ochi. Alegerea în locul lui se va face luni. Ministrul de comerț a prezentat un proiect de lege relativ la numărătoria poporului, care se va face în 1890. Trebindu-se la ordinea zilei, a pledat Adam Horváth pentru reforma academioilor de drept.

Birmingham, 23 Ianuarie n. O adunare de 100.000 de lucrători de mine a propus să prezente prin trei deputați în casa de jos un bill, după care timpul de muncă să se reducă la opt oare pe zi.

Bibliografie.

Acte și documente

relative la
Istoria renascerii României,

publicate de
Ghenadie Petrescu, Dimitrie A. Sturdza,
episcop de Argeș, membrul Academ. rom.

Dimitrie C. Sturdza.
Epoca unirii principatelor.

(1853—1859).

Întreagă publicațiunea va fi de 7 volume în octav mare, având fiecare volum cam 1200 pagini.

Prețul fiecărui volum este de 15 lei.

Volumele vor apăre în următoarea ordine:

Volumul II. a apărut.
„III. va apăre la 1 Februarie 1890.
„IV. „ „ „ 1 Martie „
„V. „ „ „ 1 Aprilie „
„I. „ „ „ 1 Mai „
„VI. „ „ „ 1 Octom. „
„VII. „ „ „ 1 Noem. „

Se poate procura de-a dreptul, trimițând prețul și adresa: la dl. D. A. Sturdza, strada Mercur Nr. 11, la tipografia Carol Göbl, strada Doamnei Nr. 14, la redacția „Revista Nouă”, strada Regală Nr. 16.

Doritorii de a se înscrie pentru întreagă publicațiunea sânt rugați a trimite suma de 105 lei dlui D. A. Sturdza sau tipografelei Carol Göbl, — și volumele li-se vor expedia regulat după aparițiunea lor la adresa arătată.

A apărut:

Ateneul din Botoșani. Statutele și regulamentul interior. Tipografia Goldsleger & Comp. Botoșani, MDCCCLXXXIX.

Extrase din foi bisericesci și școlastice.

Post vacant:

Un post de învățător la școala confesională gr.-or. rom. din Soceni, protopresbiteratul Caransebeșului. Emulamentele sânt: salariu în bani 400 fl.; diurne pentru conferențele învățătoresci 10 fl.; două jugere de livadă extravilană, locuință liberă în edificiul școlii cu grădini intravilană. A se adresa până în 6 Februarie st. v. a. c. la oficiul protopresbiterial gr.-or. în Caransebeș.

Extrase din „Budapesti Közlöny”.

Licitațiuni:

— 18 Februarie st. n. a. c. imobilele lui Artur Hollaki, în Frata, decătră tribunalul reg. din Cluj.

— 10 Martie st. n. a. c. imobilele lui Solomon Sax decătră tribunalul reg. din Sighetul-Marmației.

— 18 Aprilie st. n. a. c. imobilele lui Iova Dosztaniti, în Tarraș, decătră tribunalul reg. din Becicheercul-mare.

— 1 Martie st. n. a. c. imobilele contelui Iosif Blankenstein decătră judecătoria cerc. din Bichiș.

Posturi vacante:

— Un post de scriitor la tribunalul reg. din Rózsahegy. A se adresa în patru săptămâni la autoritățile competente.

— Un post de scriitor la procuratura regească din Eger. A se adresa până în 25 Februarie st. n. a. c. la autoritățile competente.

— Un post de scriitor la tribunalul reg. din Seghedin. A se adresa în patru săptămâni la autoritățile competente.

LOTERIE.

Tragerea din 22 Ianuarie st. n.

Brünn: 32 17 21 54 9.

Căldarul zilei.

12/24 Ianuarie 1890.

Iulian: Tațiana.
Gregorian: Timotei.

Soarele: răsare 7.48, apune 4.40.

Buletin meteorologic.

Sibiu, 23 Ianuarie, 6 oare dimineața.

Presiunea atmosf. în mm. (Mediu lunar 759.9)	Diferența din prețiuș	Temperatura după Celsius	Maximul și minimul de temperatură	Direcția vântului
729.4	+1.7	-5.5	+9.3 — 5.5	NW

Din țeară, 21 Ianuarie, 7 oare dimineața.

Stațiunile:	Presiun. atmosf. în mm.	Temperatura Celsius	Vântul
Budapesta	766	-1.8	SV 1
Sătmar	767	+1.0	V 2
Cluj	769	-0.2	V 1
Orșova	769	-1.6	V 1
Timișoara	761	+1.0	SV 2
Arad	768	+1.1	SV 4
Panciova	767	+2.0	V 1

Sosiți în Sibiu.

La 23 Ianuarie n.

Hotel „Neurhrer”. Urbisch, inginer din Budapesta. F. Kohn din Viena; A. Adler din Dobrițin; R. Ranzdorf din Hajdu, comercianți.

Hotel „Imperatul Romanilor”. I. Langel, oficial; N. Căfrea, privatier, ambii din Rékás.

Hotel „Meltzer”. Tații și fiul, comerciant din Rimnic. Köhler, negustor de poame.

Teatru orașenesc în Sibiu.

Abonament. Suspendu Nr. 25.

Sâmbătă, în 25 Ianuarie 1890:

În beneficiul domnului Alexandru Rothmann.

„Der Graf von Hammerstein”.

Scenă istorică în cinci acte, de Adolf Willbrandt.

Economic.

Boala de gură și de unghii. „Hermannstädter Zeitung” aluce scirea, că în Cașolt s'au îmbolnavit 9 vite și în Mohu 5 de boala de gură și de unghii.

Banca austro-ungară. După-cum se sună în cercurile financiare din Budapesta, consiliul general al băncii austro-ungare se ocupă deja în ședința sa de astăzi cu cestiunea scăderii etalonului de aur și aceasta probabil se va decide în sens aprobător, spune „Neues P. Journal”.

Resultatul tarifului pe zone. Dela intrarea tarifului pe zone în vigoare pe liniile ungare de Nord-Ost și pe cele patru vicinale exploatate de calea ferată de Nord Ost s'au obținut până la finea anului 1889 următoarele rezultate: Dela 1 August până la 31 Decembrie 1889 au călătorit cu totul 781.965 persoane, rezultând un venit de 434.664 fl. În același period al anului 1888 au călătorit 308.022 călători și venitul a fost de 366.145 fl. Prin urmare au călătorit cu 473.943 persoane mai mult (+ 150 procente) și venitul a fost cu 68.519 fl. mai mare (+ 20 procente). Aici trebuie scos la iveală, că 451.266 călători cu un venit de 59.871 fl. se vin pe comunicațiunea de vecinătate și 330.699 persoane cu un venit de 374.792 fl. pe comunicațiunea de departare. Prin înălțurarea greutății libere s'au ridicat și venitele din transportul de pachete cu 100 procente. — Deasemenea și pe căile ferate vicinale ale căii ferate de Nord Ost a avut tariful pe zone efectul seu, deoarece în urma prețurilor mai ieftine s'a urcat atât numărul călătorilor, cât și venitele după comunicațiunea de persoane.

Favorisări în privința dării pentru vii. Până acum s'a acordat viilor din cauza filoxerei scutire de dare numai în acea măsură, în care au fost devastate. În ministerul de agricultură e pusă acum în perspectivă o astfel de modificare a dispozițiunii acelei legi, că acei posesori de vii vor primi favorisări correspunzătoare în privința dării, care prin întrebunțarea de sulfid carbonic voesc a-și feri viile de devastare. Favorisările se vor extinde și asupra viilor plantate cu vițe americane, și adevă în acea măsură, după-cum există de present pentru acele plantațiuni, care se află pe pământ nășipos.

Lloydul austro-ungar. Consiliul administrativ al Lloydului austro-ungar a fost înaintat la timpul seu ambelor guverne o cerere pentru acordarea unei anticipațiuni fără dobândă în suma de 3 milioane fiorini, preț și pentru revisuirea convențiunii de subvențiune. Această cerere e acum aproape de rezolvare. După-cum aude ziarul „Pr.”, guvernul austriac, după un studiu amănunțit al acestei cestiuni, s'a decis asupra măsurilor în perspectivă ce sânt a se lua. Aceste s'au notificat ministerului de externe cu rugarea, de a împărtăși despre aceasta și guvernului ungar.

Exportul de rimători în Germania. Ziarul „Pester Lloyd” a primit zilele aceste o telegramă din Berlin, în care se face amintire de raportul președintelui guvernului de Oepeln, care constată, că boala de vite a trecut faptime în Germania din Steinbruch. Față cu această publică „Bud. Korr.” următorul comunicat: „Din Steinbruch, decând a erupt acolo boala de gură și de unghii, se pot efectui expediții de rimători în Germania numai sub cel mai strict control al organelor de supraveghiere germane și numai sub condițiunea în anumite abatorii, pentru-ca rimătorii introduși numai decând s'e fie tăiați. Presupunerea deci, că epidemia ar fi fost dusă din Steinbruch în vre-un punct oare-care al Germaniei, e inadmisibilă.”

Consiliul de administrație al căilor ferate române. Cetim în „Românul” din 10 l. c.: Consiliul de administrație al căilor ferate române e convocat a se întruni deseară spre a se pronunța asupra licitațiunii podului preste Dunăre. Până în present nu se cunosc opiniunile membrilor consiliului de administrație; totuși se crede, că executarea lucrărilor podului se va adjuceca asupra cassei franceze Fives-Lille, care a oferit prețul cel mai avantajos pentru stat. Reprezentantul acestei firme se află încă în capitală.

Prețul mărfurilor.

Virgul de rimători în Steinbruch. În 19 Ianuarie n. s'a notat: ungurești bătrâni grei 45.— cr. până 45 1/2 cr., ungurești grei, tineri 47.— cr. până 48 1/2 cr., de mijloc 46.— cr. până 47 1/2 cr., ușori 44.— cr., până 45.— cr., marfă țărănească, grea —.— cr., până —.— cr., de mijloc 44.— cr., până 54 1/2 cr., ușor 42.— cr. până 45 1/2 cr., românești, de Bakony grei 43.— cr. până 45 1/2 cr., transito de mijloc —.— cr. până —.— cr., transito ușori —.— cr., până —.— cr., transito sârbesci grei —.— cr., până —.— cr., transito de mijloc 47.— cr., până 48.— cr., transito ușori 47.— cr. până 47 1/2 cr., îngrășați cu ghindă —.— cr. până —.— cr. per 4 1/2 cumpărați dela gară.

Bursa de mărfuri din Budapesta dela 21 Ian. 1890.

Săminte	Calitatea per hect.	Prețul per 100 chilogr.	Calitatea per hect.	Prețul per 100 chilogr.
Grâu				
Bănățenească non	74	—	79	—
Grâu dela Tisa	78	8.45	8.50	8.55
Grâu de Pesta	78	8.40	8.45	8.50
Grâu de Alba-regală	78	8.45	8.50	8.55
Grâu de Bácska	78	8.45	8.50	8.55
Ungurească de Nord	74	—	75	—

Săminte, vechi ori noue	Solul	Calitatea per hect.	Prețul per 100 chilogr.
Secară			
Orz	Nutreț de vinars	70—72	7.90
„	de bera	60—62	6.50
„	de bera	62—64	7.15
„	de bera	64—66	8.40
„	de alt soi	39—41	7.50
„	de alt soi	75	5.05
„	de alt soi	78	5.—
„	de alt soi	78	5.10

Grâu	de primă de toam.	8.34	8.86
Cucuruz	de primă de toam.	7.68	7.70
„	de primă de toam.	5.08	5.07
„	de primă de toam.	7.52	7.54

Produse diverse	Solul	Oursul

Sem. de trif.	Lucernă ungurească	55.—	60.—
„	franceză	—	—
„	italiană	—	—
„	roșie	38.—	41.—
Oleu de rap.	rafinat	44.—	44.50
Oleu de in	—	—	—
Una. de porc	dela Pesta	53.—	53.50
Slănină	de țară	41.—	41.50
„	sventată	51.50	52.—
„	afumată	32.50	33.50
Său	—	—	—
Prune	din Bosnia, în buți	—	—
„	din Sârbia, în saci	11.—	11.25
Licitar	slavon, nou	20.50	21.—
„	bănățenească	—	—
Nuci	din Ungaria	—	—
Gogoși	ungurești	—	—
„	sârbesci	—	—
Miere	brută	29.—	30.—
„	galbină străcurată	31.—	32.—
Ceară	de Rosenau	119.—	120.—
Spirit	brut	12.75	13.—
„	Drojdințe de spirit	15.25	15.75

Cursul pieței din Sibiu.

Din 23 Ianuarie st. n. 1890.

Hărțile-monetă română	Cump.	9.24	vând. 9.28
Lire turcești	„	10.50	10.60
Imperiali	„	9.50	9.60
Ruble rusești	„	1.27	1.28

Bursa de Budapesta

din 21 Ianuarie st. n. 1890.

Rentă de aur ung. 6%	101.75
„ „ 4%	99.20
„ „ 5%	115.—
Imprumutul căilor ferate ung.	115.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune)	95.25
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune)	112.50
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune)	—
Bonuri rurale ung.	83.25

Institut tipografic în Sibiiu.

DICTIONAR

român-germân și germân-român

Sab. Pop. Barcianu,
odin. paroch gr.-or. în Reșinari, asesor consistorial etc.
Revidat și completat de

Dr. D. P. Barcianu.

Partea I. Română-germână.
704 pagine.

== Prețul fl. 2.50 = 6 lei, 50 bani. ==

Partea II. Germână-română.
1152 pagine.

== Prețul 3 fl. 80 cr. v. a. = 10 lei. ==

Depou general pentru România la librăria lui
Alexandru Degenmann,
București, Calea Victoriei 53.

NB. Pentru trimiterea prin poștă 20 cr. v. a. de exemplar.

INSTITUTUL TIPOGRAFIC din SIBIIU

execută tot felul de lucrări tipografice și îndeosebi tipărește

cărți de tot felul,

anunțuri de căsătorie, anunțuri funebre,

placate, bilete de vizită,

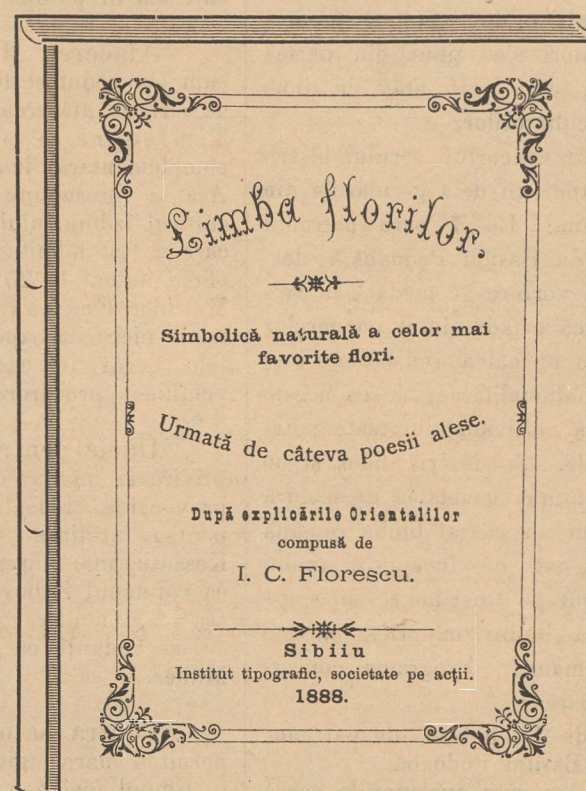
conturi și blanchete de tot soiul.

Prețurile moderate.

Deasemenea institutul primește în editură cărți școlare și în genere cărți menite a fi răspândite în popor, precum sunt: povești, snoave, poezii populare, istorioare morale, descrieri de obiceiuri și datine, schițe istorice ori biografii, scrise în stil popular, și alte asemenea.

Condițiunile editurii urmează a fi stabilite prin bună învoială între autor și direcția institutului.

CADOU de SOUVENIR

în legătură de prnz colorată, tabla titlului imprimată cu aur.
Prețul unui exemplar 50 cr. = 1.50 lei.

BIBLIOTECA POPORALĂ A „TRIBUNEI“.

- Nr. 1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip, broș. elegant. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Nr. 2. **Fata Stolerului,** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Nr. 4. **Piperuș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 5. **Păcală și Tëndală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Nr. 6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Nr. 7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 8. **Colăcărutul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
- Nr. 9. **Fiica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
- Nr. 10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Nr. 11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 12. **Îndrăgăritul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 13. **Blastem de mamă.** Legenda populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 14. **Bunica de Bojena Némcová,** tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar 60 cr. sau 120 bani.
- Nr. 15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 16. **Din bătrâni.** Ghiciri, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 17. **Pe pământul Turcului.** De George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 19. **Cenușotca.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 20. **Un petitor îndrăgănit.** Novela de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

- Nr. 21. **Prietenul meu Vintură-Teară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 22. **Scăpăratoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Nr. 23. **Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

- Nr. 24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
- Nr. 25. **Draga mamei.** Balada de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 26. **Taina unei vieți.** De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.

- Nr. 27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Nr. 28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 29. **Sgârțitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Nr. 30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 31. **Nusciul-impărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 32. **Dina-impărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 36. **Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 41. **Posacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Nr. 42. **Croitorul și cei trei ficioari.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
- Nr. 43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Nr. 44. **Rusalin păcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
- Nr. 45. **Roma învinsă.** Tragedie în 5 acte. De Alexandru Parodi. Traducere de I. L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.

O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Călimdarul Poporului

pe anul comun

1890.

Anul V.

SIBIIU.

Institut tipografic, societate pe acții.

Numai 20 cr. exemplarul.

Numai 20 cr. exemplarul.

Cuprinsul: Călimdar astronomic și bisericesc, cu povești economice pe fiecare lună. — Cronologie pe anul 1890. — Genealogia domnitorilor europeni. — Posta. — Corespondența telegrafică. — Raportul între măsurile nouă și vechi. — Scala timbrelor. — Autoritățile bisericești în Ungaria. — Moș Ioan Roată, povestire de Ioan Creangă. — Cine a scos pe Adam și pe Eva din Raiu? — Snoavă de Petru Ispirescu. — *Economic*: Desfundarea pământului. — Săcara. — Teselatul animalelor de muncă. — *Poezii*: Ear' când voui fi... de Mihail Eminescu. — Regele cel mai iubit, de Matilda Cugler-Poni. — Nu plânge, că te dau uitării, de Veronica Micle. — Cântec vechiu, de T. Robeanu. — Întâlnirea, de Teodor Șerbănescu. — Mănoasă! de George Coșbuc. — Un tip american, narațiune. — Originea Țiganilor. — Proverbiu armenesc. — *Anecdote populare*. — Pomana Țiganului, de G. H. Granda. — Ovruș și Dorobanțul. — Țiganul la popa. — Petrecere bună! — Era iute de picioare. — Trei surdii. — Doine populare. — Tîrgurile din Ardeal, Ungaria, Bucovina și România. — Inserate.

Tipărituri:

1. Certificate pentru pasaporturi 1 conț (à 25 coale) 40 „
2. Inventare 1 conț (à 25 coale) 40 „
3. Obligațiuni (cu scara de timbre pentru intabulări) 1 conț (à 25 coale) 50 „
4. Consemnări sumariice despre dări (sommás kimutatás) 1 conț (à 25 coale) 40 „
5. Protocoale de zălogire (zálogolási jegyzőkönyv) 1 conț (à 25 coale) 50 „
6. Citațiuni pentru primării comunale 1 conț (à 25 coale) 50 „
7. Hagyatéki kimutatás 1 conț (à 25 coale) 60 „
8. Filera de imanare 1 conț (à 25 coale) 44 „
9. Protocol de pertractare 1 conț (à 25 coale) 44 „
10. Protocol pentru pasapoarte de vite 1 conț (à 25 coale) 50 „
11. Testimonii pentru școlile populare una sută 80 „
12. Testimonii de școală 1 conț (à 25 coale) 40 „

Antistiile comunale sînt rugate a ne onora cu comande numeroase.

ȚINEREA VITELOR

de
Eugen Brote,
președinte al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiiu“.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

ARGHIR și ELENA

Istoria
preafrumosului fisor de craiu și a preafrumoasei fete măiestre cu pîrl de aur.

Adecă:
o închipuire, prin care se înțelege luarea Ardealului prin Traian cesarul Romei.

Prețul 20 cr. = 50 bani.

Comassările

de
IOAN CORNEA,
inginer diplomat.

Prețul unui exemplar 15 cr. v. a.

LEONAT și DOROFATA.

Dialog
între bețivul din Longobarda
și
mulierăa lui.

== În versuri. ==

14 cr. sau 30 bani exemplarul.

Articulul de lege XXI. din anul 1886

DESPRE JURISDICȚIUNI,

și articulul de lege XXIII. din anul 1886

Despre procedura disciplinară.

Cu explicațiuni și notițe de orientare. Prețul 40 cr. v. a.

Articulul de lege XXII. din anul 1886

DESPRE COMUNE.

Cu explicațiuni și notițe de orientare. Prețul 40 cr. v. a.

Nr. 28.506/VI. b.

ORDONANȚE MINISTERIALE

pentru introducerea legii comunale

(Articulul XXII. din 1886). Prețul 12 cr. v. a.